

Het ‘Onze Vader’

Het modelgebed voor de discipelen

In Lucas 11: 1 vragen de discipelen aan de Heer: *‘Here, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft.’* Het antwoord dat Jezus gaf, wordt meestal het ‘Onze Vader’ genoemd.

In Mattheus 6: 5-15 breidt de Heer het uit met een aantal opmerkingen, die te maken hebben met het koninkrijksevangelie, waarin Hij als koning van Israël wordt getoond. Het is een voorbeeld van hoe je veel kunt zeggen met weinig woorden.

Heel veel christenen gaan ervan uit, dat het *Onze Vader* voor hen bedoeld is. Men bidt het op allerlei momenten.

“Waarom,” zou je vraag kunnen zijn, “bidden wij het niet?”

In Mattheus 9-13 staat:

*Onze Vader, Die in de hemelen zijt,
Uw naam worde geheiligd;
Uw koninkrijk kome;
Uw wil geschiede,
gelijk in de hemelen alzo ook op de aarde.*

*Geef ons heden ons dagelijks brood;
en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schulde-
naren;
en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.*

In de NBG-vertaling van 1951 staat tussen nog vierkante haken:

*[Want Uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der
eeuwigheid. Amen.]*

Dat doen de vertalers, omdat aangenomen wordt, dat dit gedeelte niet tot de oorspronkelijke tekst behoort heeft. De concordante vertaling drukt het daarom niet af.

Het gebed bestaat uit twee delen:

- het eerste deel gaat over God en Zijn heerlijkheid;
- het tweede deel gaat over de mens en zijn ellende.

We kijken nauwkeuriger:

1. God en Zijn heerlijkheid

Gods heerlijkheid is *vader* te zijn. Zijn naam moet *heilig* worden gehouden. Zo mogen de discipelen Hem aanspreken. Het gaat om Zijn naam, koninkrijk en wil.

Uw koninkrijk kome

Het *koninkrijk van de hemelen* duidt de periode van Christus' heerschappij aan tijdens het duizendjarig rijk. De begrippen *koninkrijk van de Vader* en *koninkrijk van God* zeggen veel meer. Steeds verder dijt nl. de groep die Zijn wil doet uit. Aan het einde van de eonen – wanneer de dood is weggedaan en allen wederzijds verzoend zijn met God – wordt het koningschap overgegeven aan God en komen alle schepselen onder Zijn vaderlijke heerschappij.

Uw wil worde gedaan (CV)

In het koninkrijk gaat het om het doen van Zijn wil. Waar eensgezindheid bestaat, is geen behoefte meer aan heerschappij. Zo zou het moeten zijn bij allen die door Gods geest geleid worden. Zo zal het zijn, als bij de voleinding alle soevereiniteiten en gevolmachtigden en krachten onttroond zullen zijn (1 Corinthiërs 15: 23-24).

Een kritisch mens kan zich afvragen: “Waarom moeten de discipelen daarom bidden, als God toch al besloten heeft dat dat gaat gebeuren? Hij heeft Zich immers voorgenomen alles op Zijn tijd uit te voeren. Voor de discipelen ligt dat (dat de wil van de Vader gedaan wordt) – als de Heer hun die woorden te bidden geeft – nog in de verre toekomst. Hun gebed werd op die manier zeker niet verhoord!”

Op het eerste gezicht misschien niet. Toch werd het in hun geval wel beantwoord, want het gebed wekte het verlangen in hun hart. Het leidde ertoe, dat zij de wil van hun Vader gingen doen. Bovendien zal het volledig worden vervuld in de opstanding. Dan zullen de discipelen de reikwijdte van het koninkrijk steeds verder zien uitdijen: eerst heel Israël, dan de hele mensheid en ten slotte iedere geest in het universum.

2. De mens in zijn ellende

Geef ons dagelijks ons deel aan brood (CV)

Misschien stuit het sommigen van ons tegen de borst, maar wij leven allemaal van ‘de bedeling’. Zonder de talenten die God ons heeft toebedeeld, zouden wij nooit in staat zijn voldoende te verdienen om het voedsel te kopen dat ons lichaam nodig heeft. Dit zal overduidelijk zijn in het koninkrijk van de hemelen (1000-jarig rijk). God zal dan de natuurkrachten die het voedsel produceren onder controle houden, zodat allen weten zullen aan Wie zij hun welvaart te danken hebben en allen Hem zullen prijzen voor al die goede gaven.

Het Griekse woord voor *bedeling*, *toedeling*, *deel*, is *epi-ousion*. Het betekent: dat wat uitgedeeld wordt, een aalmoes. Deze gedachte lijkt hier bijzonder passend: de smeker gaat voor zijn dagelijkse behoefte naar Degene, Die uiteindelijk de gever van alle goede dingen is.

Deze bede was bijzonder toepasselijk voor de discipelen, die het koninkrijk gingen verkondigen. Zij moesten leven van wat hun gegeven werd, ze mochten niet eens de gebruikelijke bedeltas meenemen (Mattheus 10: 10, Marcus 6: 8, Lucas 9: 3).

De grootste gave die God kan toebedelen, is Zijn heilige geest (Lucas 11: 13). In het evangelie naar Mattheüs (7: 11) noemt de Heer hiervoor in de plaats *het goede*. Nu de discipelen God als hun vader kennen, moedigt de Heer hen aan dit in hun gebed tot uiting te laten komen.

Zelfs een aardse vader zal zijn zoon het goede geven. Als zijn kind hem om brood vraagt, zal hij hem geen steen geven, die zijn lichaam niet kan voeden. In plaats van een vis zal hij hem geen slang geven, want die zou kunnen bijten. Evenmin een scorpioen: zijn steek zou tot ondraaglijke pijnen veroorzaken en zelfs tot de dood kunnen leiden. Hoe verdorven mensen ook mogen zijn, er is er bijna niet één wiens natuurlijke liefde zo gering is dat hij dit zou doen.

Als God zo'n relatie met de discipelen onderhoudt, mogen zij ervan overtuigd zijn, dat Hij hun bede nooit zal gebruiken als aanleiding om hen te schaden (Lucas 11: 11-13).

Onze Heer geeft duidelijk het *contrast* aan tussen de hemelse Vader en een vriend, die weigert zich in de nacht lastig te laten vallen om zijn vriend een gunst te bewijzen (Lucas 11: 5-8). Hij wil niet, dat wij Hem zien als krenterig, onvriendelijk of onwillig om onze wensen te vervullen. Integendeel, ook al lijkt het er soms niet op, iedereen zal vinden wat hij zoekt, wanneer hij tot God bidt. Iedereen zou Hem moeten benaderen met het vertrouwen, dat God altijd zal geven wat de mens vraagt. Hij *zal* de deur openen voor wie klopt. Maar: alles op Zijn tijd! De gelovigen zullen ontdekken, dat elk gebed is verhoord, wanneer zij zijn levend gemaakt. Alle anderen ontdekken hetzelfde bij hún levendmaking, bij de voleinding.

En vergeef ons onze zonden

Vergeving past bij het Koninkrijk (Lucas 11: 4). Het is het voorrecht van een koning vergeving te schenken. Maar zij kan niet in de schaduw staan van *rechtvaardiging*. Rechtvaardiging is 'om niet', door Zijn genade; vergeving is gebaseerd op gedrag, is daar afhankelijk van.

Als de mate van genade die ons geschonken wordt in Christus Jezus, zou zijn gebaseerd op de mate van genade die wij aan anderen schenken, dan zou die genade maar zéér beperkt zijn! Er zou geen sprake zijn van *rijkdom* van genade of *overstijgende* gunst, want wij zijn niet in de positie om die aan anderen te schenken.

Wij moeten nooit bidden om *vergeving*. Die is gebaseerd op ons eigen gedrag! Hoezeer wij ook geneigd zijn onszelf te beschouwen als vriendelijk en genadig, het stelt niets voor vergeleken met de volheid van de genade die voor ons is bestemd in Christus Jezus.

Zoals ook wij (ze) vergeven (aan) iedereen die ons iets schuldig is. (CV)

Eén deel van dit gebed dat wij onder geen beding tot ons eigen gebed zouden moeten maken, is het gebed om *vergeving*. Vergeving is nl. tegengesteld aan wat in deze tijd geldt, nl.: de genade van God.

In de tijd van genade geldt, dat Gods gerechtigheid wordt toegerekend aan de *gelovige op grond van de dood en opstanding van Christus*. Hoewel ik vrijelijk mijn schuldenaren vergeef, huiver ik bij de gedachte, dat mijn vergiving aan hen voor God de reden is om mij te vergeven, dat mijn vergeven aan een ander voor Hem de maat zou bepalen, waarin Hij mijn zonde vergeeft. Weten en leven van genade doet angst verdwijnen. Jammer genoeg weten maar weinig gelovigen van het evangelie van Zijn gerechtigheid en wederzijdse verzoening.

En breng ons niet in beproeving (CV)

Breng ons niet in beproeving (Lucas 11: 4) is een gebed, dat strikt beperkt is tot aan het Koninkrijk. Wanneer het is gekomen, zijn de boze eonen voorbij. Onder Christus' weldadige regering zal het goede aan de orde van de dag zijn. Wie Hem gehoorzaamt, hoeft dán geen kwaad te vrezen.

De ervaringen van Paulus echter zijn het tegenovergestelde daarvan! Hij leed veel. Alexander berokkende hem *veel* kwaad. De Heer verlostte hem er niet van. Wat hij wel kon doen, was de heiligen tegen hem te waarschuwen, omdat hij de woorden van Paulus zeer had tegengewerkt (2 Timotheus 4: 14,15). Paulus schrijft niet, dat hij bidt om bewaard te worden voor deze zware beproeving. Hij leed onder zware vermoeidheid, slagen, geseling en steniging, vasten, honger en dorst, koude en naaktheid en zorgen om al de gemeenten (2 Corintiërs 11: 23-28).

Toen hem een splinter in zijn vlees was gegeven, een boodschapper van satan om hem te stompen, bad hij de Heer driemaal, dat die van hem weggenomen zou worden. Zijn antwoord was: Nee! *'Voldoende voor jou is Mijn genade, want Mijn kracht wordt in zwakheid volkomen gemaakt'* (2 Corintiërs 12: 9). Paulus deed geweldige genezingen, zelfs op af-

stand (Handelingen 19: 12), maar in deze bedeling, het beheer van de genade van God, werd hijzelf niet genezen!

De discipelen zullen in het koninkrijk worden geborgen van de boze Wij worden op een heel andere manier beschermd tegen de geestelijke krachten van boosheid. Ook wij staan bloot aan aanvallen van geestelijke krachten. Wij kunnen ons daartegen uitsluitend beschermen door gebruik te maken van de hele wapenrusting van God. We moeten onszelf verdedigen door geloof en de uitspraken van God (Efeziërs 6: 10-17). Wij vertrouwen erop, dat het kwaad dat ons op deze wijze overkomt – net als Paulus' splinter in het vlees – door God zal worden gebruikt ons ten goede. Het is noodzakelijk om ons toe te rusten voor onze toekomstige dienstbetoon temidden van de hemelingen. Laten wij de beschermende wapenrusting aandoen en staande blijven. Niet om voor onszelf naam te maken, maar om Hem de eer en de heerlijkheid te brengen door Wie wij zijn aangeworven.

Bewerking van een artikel van A.E. Knoch - UR LXXIX – p.103-112
door Date Gorter

Het 'Onze Vader'